

PETERNELLE VAN ARSDALE

ALYS ȘI FIARA

Traducere de

Patricia D. Ligon, cu ilustrații de

Monica Popescu

Cartea este

o poveste de

lumini și umbre

și un tablou magice în magie

împărătește

altele dimensiuni ale lumii și ale realității noastre.

Într-o lume lăsată în negru și alb, unde nu există

nucre și nădejde, unde nu există cunoștință și înțelegere,

cineva încearcă să aducă lumii un alt mod de a trăi.

Un copil măslinat și un copil lemnesc urmăresc să

descopere secretele lumii și să le aducă în lumea altora.

Cineva încearcă să aducă lumii un alt mod de a trăi.

Un copil măslinat și un copil lemnesc urmăresc să

descopere secretele lumii și să le aducă în lumea altora.

Alte povestiri de

Patricia D. Ligon

în librăriile de

www.libris.ro

UNU

Nopțile erau lungi pentru Alys.

Și întotdeauna erau la fel. Mama ei o spăla și îi trăgea cămașa de noapte peste cap. O băga între cearșafuri de în și pături de lână care erau grele pe membrele ei agitate. Apoi Alys era prinsă toată noaptea în capcana întunericului, a liniștii și a absenței somnului.

Alys se uită cu dor după Mămica ei când ea ieși din cameră. Mămica se întoarse o dată și îi zâmbi lui Alys, apoi închise ușa în urma ei, stingând lumina care venea din bucătăria caldă. Alys își imagină că tatăl ei stătea acolo, cu pipa în gură și cu degetele de la picioare aproape de foc. Apoi stătu în pat, ascultând zgomotele casei din jurul ei – murmurul încet al părintilor ei, zângănîtul unui vas, pașii pe podelele din lemn.

Apoi tacerea.

Le auzea respirația. Oftaturile încete ale mamei ei, sforăitul tatălui, un geamăt.

Alys avea șapte ani și fusese aşa de când se știa. Îi era groază de noapte.

Măcar dacă i s-ar fi permis să se dea jos din pat. Nu putea să doarmă pentru că știa că nu avea voie să se dea jos din pat. Pentru că i se spunea să stea nemîșcată și să doarmă, Alys simțea o dorință puternică de a face exact opusul. Ochii ei se deschideau și rămăneau aşa. Nu avea frați sau surori, aşa că nu putea fi sigură, dar i se

spusese că era un copil ciudat, că majoritatea copiilor puteau să adoarmă la timpul potrivit. Ea nu putea face asta.

Alys hotărî că această noapte avea să fie diferită. Această noapte avea să pună capăt nopților în care era prizonieră. Noaptea ar fi devenit a ei.

Așteptă mult timp după ce se făcu liniște, ca să fie sigură. Apoi își lăsa picioarele pe podeaua rece din lemn. Era sfârșitul verii, aproape de vremea de cules recolta și, chiar dacă zilele încă erau calde, deja simțea un aer de toamnă. Nu era un copil care să aibă nevoie să i se spună cu ce să se îmbrace. Mămica întotdeauna îi spuse lui Alys că era înțeleaptă în privința asta.

Dar acum Alys nu era înțeleaptă. Nu era cea mai potrivită noapte pentru a umbla haihui. Știa asta, dar nu se putea controla. Își făcuse un plan și, după ce așteptase atât de mult, după o întemnițare atât de lungă, refuză să mai aștepte încă o noapte. Nu mai putea aștepta. Nu mai voia să aștepte. Nu după ce se întâmplase noaptea trecută cu fermierul și nevasta lui, nici în noaptea dinaintea ei, când lupii veniseră și mâncazeră toate găinile, caprele și caii din satul Gwenith. Lui Alys îi părea rău după găinile Mămicii. Erau aşa de dulci și calde când le ținea în poală și făceau ouă foarte bune.

Alys îi auzise pe părinții ei vorbind despre fermier și nevasta lui, cei care erau morți. Locuise că la marginea satului, aproape de pădure. Mămica îi spuse că singurul motiv pentru care fuseseră găsiți era că cineva se gândise că fermierul ar fi știut ce se întâmplase cu animalele. Mămica spuse că acel măcel era lucrarea unei vrăjitoare și acolo locuise vrăjitoarea cu fetele ei gemene. Apoi Tăticul spuse că doar pentru că omul acela se însurase o dată cu o vrăjitoare, nu însemna că și a doua oară se însurase tot cu o vrăjitoare. Mămica îl contrazise și spuse că ea credea că exact asta însemna pentru că, altfel, de ce murise fermierul? Si găinile moarte ale Mămicii nu erau chiar dovada că erau pedepsiti cu toții pentru păcatele aceluia bărbat și pentru orice făcea el cu nevasta lui când nimeni nu-i vedea? Apoi Tăticul se uitase într-un fel la Mămica, iar Mămica își dăduse seama că Alys asculta și... aşa se încheia discuția.

Alys ar fi trebuit să se teamă de lupi și de ideea unei vrăjitoare săritate cu un fermier, dar nu îi era teamă. De fapt, Alys nu se temuse niciodată de nimic. Cântecelele ei preferate erau cele însăspăimântătoare. Cele despre Fiara care sugea sufletul și lăsa în urmă doar cartilajul și pielea. Aceleia erau preferatele lui Alys. Când prietena ei, Gaenor, țipa, își închidea ochii și își astupa urechile cu mâinile, Alys doar râdea și continua să cânte. Câteodată îi promitea lui Gaenor că încețează și, chiar când Gaenor avea destulă incredere în ea ca să își ia mâinile de pe urechi și să își deschidă ochii din nou, Alys continua:

*Fiara se va uita la tine
Când tu vei dormi,
Deschide-i ușa,
Invit-o înăuntru
Si Mămica ta va plângă.*

Alys ieși din camera ei, ascultând din nou respirația Mămicii și a Tăticului ei. Apoi trecu prin bucătărie și ieși pe ușa ei înainte să se mai poată gândi o dată sau să se răzgândească.

Aerul era rece și umed în jurul ei. Iar cerul, o, cerul era plin de stele.

Alys se uită la cer și se simți ridicată spre el. Se întoarse că să-l vadă din unghiuri diferite, să vadă părți din el pe care nu le putea vedea pentru că nu-și putea lăsa capul pe spate destul de mult. Era minunat să fie atât de liberă, cu toți oamenii din sat adormiți, iar ea nici măcar nu încerca să doarmă. Se gândi că, dacă ar fi putut să își petreacă fiecare noapte aşa, atunci nu ar mai fi avut niciun motiv să se teamă de nopți.

Stând în grădina de zarzavaturi a părinților ei, Alys începu să se simtă, din nou, închisă. Simți casa ridicându-se în spatele ei, iar cotețul și grajdul de fiecare parte a ei. Si știa că, în întuneric, se ridicau casele vecinilor. Își dori să fie pe un câmp nelucrat – pe o

suprafață cu iarbă înaltă pe care să o simtă întinzându-se peste tot în jurul ei căt putea vedea cu ochii prin întuneric. Știa unde era un astfel de câmp. Trebuia doar să ajungă la drum, să meargă pe el până ieșea din sat și acolo l-ar fi găsit, mare, larg și mărginit doar de pădurea care era mai mare și mai largă decât câmpul.

Picioarele o purta prin întuneric. Își ținu mâinile întinse de fiecare parte și simți aerul nopții plutind deasupra și în jurul ei. Era singură, dar nu singuratică.

Apoi ajunse la câmp. Umblă prin el, simțind iarbă înaltă care îi atingea ușor fustele, o zgâria și o gâdila chiar și prin ciorapi. Nu mai simțea niciun fel de clădire în jurul ei. Când ajunse în mijlocul câmpului, se uită din nou la stele. Cerul era ca un castron nemărginit și răsturnat, iar stelele cădeau pe ea ca niște boabe de lumină. Își deschise ochii mari ca să le vadă bine pe toate.

Le simți pe acele femei înainte să le vadă.

Nu pentru că făcuseră vreun zgomot. Mai degrabă felul în care nu faceau niciun zgomot și senzația unei prezențe fără trupuri îi atrase atenția lui Alys. Dar apoi văzu că aveau trupuri. Acele femei. Acele femei făcute din noroi și frunze. Plutiră prin iarbă și o văzură pe Alys cu ochii lor mari și cenușii care străluceau chiar și în noapte, de parcă erau luminați pe dinăuntru.

Dar lui Alys tot nu-i era frică. Era curioasă. Alys nu mai văzuse niciodată asemenea femei până atunci. Nu erau sătence – cel puțin nu dintr-un sat despre care auzise ea vreodată. Nu arătau nici măcar ca niște călătoare. Călătorii arătau ciudat, dar acele femei erau și mai ciudate. Alys își dădu seama că arătau mai mult ca niște copaci decât ca niște femei.

Apoi se apropiară de ea, ajunseră lângă ea și stătură de fiecare parte a ei, fiecare rezemându-și o mână de noroi și lut pe umerii ei. Erau slabe și, chiar dacă erau mult mai înalte decât ea, Alys își dădu seama că nu erau femei. Încă erau fete. Mai în vîrstă decât ea, dar poate nu cu mult. Sigur nu erau mame.

– Cum te cheamă? spuse una din fete, dar părea că o spun amândouă.

Alys simți un fel de energie trecându-i prin umeri, ca un fir tremurător care le legă mâinile.

– Alys.

– Alys, culcă-te, spuse cealaltă.

Când o spuse cealaltă, Alys simți că ochii îi fură trași imediat, ca și cum cineva ar fi tras de o perdea. Dar Alys se gândi că nu își dorea asta. Aruncă perdeaua și își deschise ochii mai mult.

– Dar nu vreau să dorm, spuse Alys.

– Benedicta, asta nu se teme.

Fata adulmecă aerul din jurul lui Alys. Exact aşa fusese adulmecată și de câinele lui Gaenor.

– Așa e, Angelica, nu se teme.

Benedicta. Angelica. Alys nu mai auzise acele nume până atunci. I se părură frumoase. Și era ceva frumos la aceste fete cu ochi de bufniță și cu părul lung și negru încâlcit cu crenguțe și frunze.

Apoi plecară de lângă ea. La fel de repede precum veniseră, fetele plutiră mai departe. Ieșiră din câmp și intrară în întuneric, dispărând într-un loc îndepărtat, iar Alys nu-și putu da seama în-cotro mergeau.

DOI

Alys se trezi în câmpul ierbos, cu părul și hainele umezite de rouă. Deasupra ei, cerul era albastru, senin și luminos. Adesea atîpea la primele ore ale dimineții. Atunci când părinții ei se trezeau, iar cerul de-abia devinea din negru, albastru, Alys descoperea că putea să adoarmă ușor, știind că lumea se trezea în jurul ei. Dar nu dormise niciodată până la o vreme atât de târzie, și se trezi tresărint pentru că știa că părinții ei trebuie să o fi căutat.

Se ridică în picioare și fugi până la drum. Drumul nu i se păruse lung când mersese pe el noaptea trecută, dar acum casa ei era foarte departe. Respira greu și o durea pieptul. Își auzi doar bătăile inimii și respirația, apoi își dădu seama cât de ciudat era totul. Întotdeauna era forfotă prin sat la vremea asta. Ar fi trebuit să audă zgomotele facute de căruțe, de fierul ciocănit de alt fier, vocile femeilor care își strigau copiii și ale bărbăților care se strigau unii pe alții. Dar nu se auzea nimic din toate astea. Nu se auzea nici cântecul păsărilor. Era o liniște mai deplină și mai mare decât tot ce fusese în jurul lui Alys în timpul lungilor nopti în care stătuse trează.

Se opri din fugă, nu mai putu continua alergatul, apoi auzi ceva – niște roți de căruță în spatele ei, care se îndreptau spre Gwenith de undeva din afara lui. Se întoarse și văzu căruța cu coviltir a unui călător venind spre ea. Era o căruță acoperită, condusă de un bărbat și trasă de doi cai suri.

Bărbatul purta o pălărie cu bor larg, trasă în jos, pe frunte, iar părul lui lung și roșcat i se ridică deasupra umerilor ca niște aripi care fălfăiau. Când o văzu, trase de frâie și se opri.

- Bună, micuțo, spuse el. Ești departe de casă.
- Da, spuse Alys. Dar acum merg acolo.
- Păi, nu mai are rost să fugi. Urcă și te duc eu acolo. Tu arată-mi doar drumul.

Alys merse până la căruță și se uită în sus, la acel bărbat. Ochii lui aveau o nuanță închisă de verde, ca mușchiul, părul lui era roșcat, dar avea fire albe în barbă. El îi zâmbi. Avea un chip de om bun. Chipul pe care ea îl căuta.

- Da, bine, spuse Alys.
- El îi întinse mâna, iar ea se așeză lângă el.
- Eu sunt Alys, spuse ea.
- Bărbatul își înclină pălăria.
- Iar eu sunt Pawl, frumoasă Alys.
- Atunci ea zâmbi. Era un om bun. Iar ei îi plăcea să i se spună că era frumoasă. Parcă era într-o poveste.
- Casa mea e încolo, a treia din stânga, după fierărie. Mămica și Tânacul o să fie foarte supărați pe mine, aşa că vrea să ajung acolo repede, dacă nu vă deranjează.

Pawl dădu din cap și îi făcu cu ochiul de parcă ar fi avut un secret numai al lor.

Când se apropiară de sat, Alys deveni mai neliniștită. Nu știa ce o speria mai tare – gândul la furia părinților ei sau liniștea care părea să fie în sat.

- E foarte ciudat, nu-i aşa? spuse Pawl. Cât de liniștit e.
- Da, spuse Alys. Poate pentru că au murit toate animalele. Pawl își ridică sprâncenele roșcate.
- Ai spus ceva despre niște animale moarte?
- Da, au venit lupii și le-au mâncat pe toate.
- Pawl fluieră.

– Ei bine, atunci nu-i de mirare că-i aşa de multă liniște acum. Dădu din cap. N-am mai auzit de aşa ceva. N-au fost închise ușile grajdurilor? Si ale cotețelor?

– Ba da, au fost, spuse Alys.

– Păi, atunci cum crezi că au intrat lupii în ele?

– Marele Preot a zis că a fost lucrarea Fiarei, spuse Alys.

Pawl se uită la ea gânditor.

– Eu n-am întâlnit niciodată un lup care să primească ordine de la cineva. Tu ai întâlnit aşa ceva?

Alys dădu din cap.

– Eu n-am întâlnit niciun lup.

– Nu? Ei bine, atunci o să-ți spun ceva. N-am întâlnit niciun lup care să poată deschide ușa de la grajd. Apoi Pawl cloncăni cu limba. O, Beti a mea o să se supere pe mine. Se uită la Alys. Beti e nevasta mea.

– De ce o să se supere pe tine?

– Dacă nu mai sunt animale în Gwenith înseamnă că o grămadă de oameni sunt necăjiți și nu vor fi interesați să facă negoț cu mine. Frumoasă fată, eu sunt un călător, aşa că trebuie să fac negoț cu oamenii din satul tău. Aşa îmi câștig existența. Si dacă mă întorc la Lacuri, de unde-am venit, cu mâna goală... ei bine, cum am spus, Beti o să-mi zică vreo două vorbe.

– O, spuse Alys.

Nimic din toate astea nu însemna prea mult pentru ea. Știa că Lacurile erau departe și călătorii erau oameni ciudați care veneau de acolo. Se îmbrăcau ciudat, nu își pieptăneau părul și auzise și alte lucruri despre ei, genul de lucruri despre care adulții vorbeau în șoaptă când credeau că nimeni nu îi asculta. Lucruri pe care Alys nu le înțelegea. Dar în acel moment, Alys voia doar să ajungă acasă. Trebuia să facă pipi urgent și, cu cât se temea mai mult de ce i-ar fi spus Mămica și Tăticul, cu atât mai mult se temea că avea să facă pipi pe ea chiar acolo, în căruță.

– Acolo e, spuse Alys. Chiar acolo.

Pawl opri în fața casei, dar, brusc, Alys nu mai vră să coboare din căruță. Ceva îi spunea că nu ar trebui să intre în casă. O intuiție puternică din adâncul pântecelui ei o ținu lipită strâns de băncuța din căruță.

– Copilă, vrei să intru și eu cu tine? Poate te ajut să te înțelegi mai ușor cu ai tăi?

– Da, spuse Alys. Poate.

Dar nu asta își dorea Alys. Ea voia să opreasă totul acolo și să nu mai intre deloc în casă. Apoi Pawl coborî din căruță, o luă în braț și o puse jos, după care bătu la ușa din față a casei părinților ei.

Nu primi niciun răspuns.

Bătu din nou, de data asta, mai tare. Mai tare decât ar fi bătut dacă ar fi crezut că cineva era acasă și ar fi putut să-l audă. Si tot nu primi niciun răspuns.

– Ce-ar fi să intrăm? spuse el. Apăsa pe zavor și intră. În casă era liniște. Si frig. Alys tremură. Bucătăria era goală. În vatră nu era foc. Lumina soarelui care intra pe ferestre era strălucitoare și ciudată. Nimic nu era în ordine. Alys simți că Pawl era la fel de speriat ca ea. El se uită la ea cu un zâmbet ciudat și spuse:

– Ei bine, fato, ce-ar fi să aștepți aici cât timp eu mă duc să văd.

– Ce să vezi? spuse Alys.

Pawl își deschise gura, apoi și-o închise. Apoi și-o deschise din nou.

– Să văd ce se întâmplă.

Alys stătu pe scaunul ei de la masa din bucătărie în timp ce îl aștepta. Se uită în jos, la lemn, la cercurile fantomatice lăsate de cănilor de ceai și la scobiturile lungi făcute de cuțite.

Auzi pașii lui Pawl, înceți și regulați. Auzi o ușă deschizându-se, mai mulți pași, liniște, apoi o singură notă în aer – pe jumătate tipărat și pe jumătate inhalare de aer. Se ridică în picioare și urmă sunetul.

Pawl stătea lângă patul părinților ei, iar Alys văzu că Mămica și Tăticul erau amândoi întinși acolo, nemîșcați. Alys își dădu seama că erau morți. Își dădu seama că erau morți la fel cum și aușa că era

mort câinele bătrân al lui Gaenor când îl găsiseră sub prispa din spatele casei. Morții aveau ceva diferit față de cei vii.

Alys nu scoase niciun sunet, dar Pawl își întoarse repede capul spre ea.

– O, nu, copilă. Nu, nu. Nu trebuie.

Alys alergă pe lângă el, până la Mămica ei și ridică mâna ei rece. Dar nu mai era mâna Mămicii și aceea nu mai era Mămica. Mămica nu mai era și ce mai rămăsese din ea era un trup din care fusese luat tot ce era important. Era doar o coajă sub care nu mai era nimic, iar Alys auzi repede și tare în minte cântecul pe care jură că nu avea să îl mai cânte vreodată.

*Fiera e un animal,
Are un bot ascuțit,
Te mănâncă noaptea, în timp ce dormi
Și îți lasă în urmă doar pielea.*

TREI

Pawl încercă să o convingă pe Alys să stea în căruță în timp ce el mergea în căutarea unui ajutor, dar ea refuză. Îl ținu strâns de mâna și, când făcu asta, o ținu și el la fel. Și rămăseră aşa.

Pawl bătu la prima ușă la care ajunseră. Bătu de mai multe ori, iar Alys nu știu ce simțea în sinea ei, dar simți cum creștea panica lui. În sinea ei, Alys simțea doar frig și tremura din cauza asta. Clănținea din dinți.

Apoi auziră târșâitul unor picioare dincolo de ușă, iar Alys simți ușurarea lui Pawl prin pielea mâinii lui.

Enid deschise ușa. Avea cincisprezece ani, pentru Alys era aproape o adultă. Avea părul despletit, purta cămașă de noapte și își freca ochii precum un copil.

– Îmi pare rău, spuse ea. Apoi păru confuză de parcă nu ar fi știut pentru ce îi părea rău, dar simțea cât de ciudată era situația.

– Părinții tăi, spuse Pawl. Unde sunt?

– Sunt...

Enid amuțî și se uită în spatele ei, apoi din nou la Alys și Pawl.

– Copilă, spuse Pawl cu o voce prea tare, ai vreo problemă? Sunteți toți bine în casa asta?

Enid arăta foarte ciudat și, la început, Alys nu știu de ce. Apoi înțelese. Ochii lui Enid erau cea mai frumoasă trăsătură a ei, erau albaștri și umezi precum cerul în zori. Dar în dimineață aceea erau negri, iar albastrul irisurilor era doar o margine subțire în